Polgár Ferencné Férjével

A fénykép 1947-ben készült, a házasságkötésünket követően. A férjem itt 25 éves, én 22 vagyok. Ebben az időben már a Joint Bethlen téri központjában dolgoztam mint szociális munkás. Bár nagyon jó viszonyban voltam kollégáimmal, valami rosszul értelmezett szemérmességből a munkahelyemen senkinek sem mondtam meg, hogy férjhez megyek. Úgy ?buktam le?, hogy a házasságkötést követően harmadmagammal éppen hazafelé sétáltunk, amikor az Andrássy úton teljesen véletlenül szembetalálkoztunk a munkahelyi főnökömmel. Megkérdezte: ?Hát maga mit keres itt errefelé?? Mondtam: ?Éppen most házasodtam.? Mikor egy hét múlva visszatértem a nászutunkról egy nagyon szép ezüsttállal fogadtak a kollégáim. Éppen zsidó újév [lásd: Ros Hásáná] volt. Nászútra Visegrádra mentünk egy hétre, akkor már volt egy kis albérletünk a Teréz körúton, ahova visszajöttünk. A férjemet még akkor ismertem meg, mielőtt elvittek volna munkaszolgálatra. A tizennyolcadik születésnapomon a nővérem elvitt Siófokra egy pár napra. A Balaton közepén bemutatott egyik ismerőse fiának. Másnap ezzel a fiúval elmentünk Füredre hajóval. Mindketten elaludtunk a hajón, és éppen hogy odaértünk, fürödtünk, és már jöttünk is vissza. Ez 1943 nyarán történt, őt pedig nem sokkal ezután elvitték munkaszolgálatra, éppen hogy megismertem. Nem voltunk mi olyan nagy barátságban, hogy írt volna nekem, de talán a családja útján tudtam róla. És akkor elvittek engem is. Amikor visszajöttem, egy idő után ő is visszakerült, Debrecenen keresztül, ha jól emlékszem. Még Oroszországban átszökött a németektől az oroszokhoz jó pár munkaszolgálatos társával együtt -- rájuk egyébként a biztos halál várt volna --, és jó pár hónapig ott volt. Végül az oroszokkal együtt jött Magyarországra, és Debrecenben maradt egy ideig. Miután visszakerült Budapestre, azután kerültünk össze. 1945-től 1947 végéig apró kitérőkkel barátkoztunk. Nem volt nagyon szoros kapcsolat, közöttünk, de aztán mégis azzá lett. Az eljegyzés rá nagyon jellemző módon, de számomra kedvesen alakult. A férjem nagyon csöndes, nyugodt ember volt. Talán gátlásosságból, talán a fegyelmezettsége okán, a szélsőséges érzelmi megnyilvánulások nemigen jellemezték. A Rózsák terén mentünk, valószínűleg színházba vagy valahova, amikor egyszer csak a zsebébe nyúlt, kivett egy dobozt, és azt mondta: 'Ja, itt vannak a gyűrűk.' Ez volt az eljegyzésünk. Őt ismerni és szeretni kellett ahhoz, hogy ezt ne furcsának, hanem kedvesnek tekintse az ember.